

Convertirea fiilor lui Dumnezeu: Predică a Sfântului Josemaria pentru Postul Mare

Sfântul Josemaría a pronunțat această omilie în timpul Postului Mare 1952. Ea a fost publicată în cartea „Este Cristos care trece”. Oferim prima traducere a acestei predici în limba română.

05.03.2025

Am intrat în Postul Mare: timp de penitență, de purificare, de

convertire. Nu este o sarcină ușoară. Creștinismul nu este un drum comod: nu este de ajuns doar să faci parte din Biserică și să lași anii să treacă degeaba. În viața noastră, în viața creștinilor, prima convertire - acel moment unic, de care fiecare își aduce aminte, în care se observă cu claritate tot ceea ce Domnul ne cere - este importantă; dar și mai importante și mai dificile sunt convertirile ulterioare. Pentru a facilita lucrarea harului dumnezeiesc cu aceste convertiri ulterioare, trebuie să menținem sufletul tânăr, să-l invocăm pe Domnul, să știm să ascultăm, să descoperim ceea ce nu merge bine, să cerem iertare.

Invocabit me et ego exaudiam eum, citim în liturgia acestei duminici^[1]: dacă mă invocați pe mine, eu vă voi asculta, spune Domnul. Considerați această minunăție a grijii lui Dumnezeu față de noi, dispus întotdeauna să ne asculte, așteptând

în fiecare clipă cuvântul omului.
Oricând -dar în mod special acum,
deoarece inima ne este bine dispusă,
hotărâtă să se purifice-, El ne ascultă,
și nu va disprețui ceea ce îi cere o
inimă căită și smerită^[2].

Domnul ne ascultă, pentru a
intervenii, pentru a pătrunde în viața
noastră, pentru a ne elibera de rău și
a ne umple de bine: *eripiam eum et
glorificabo eum*^[3], îl voi elibera și-l voi
cinsti, spune despre om. Speranța
slavei, așadar: aici aflăm deja
începutul acelei mișcări interioare,
care este viața spirituală. Speranța
acelei glorificări ne accentuează
credința și ne stimulează caritatea.
Astfel, cele trei virtuți teologale,
virtuți dumnezeiești, care ne fac
asemănători cu Dumnezeu Tatăl, s-
au pus în mișcare.

Există oare un mod mai bun de a
începe Postul? Reînnoim credința,
speranța și iubirea. Acesta este

izvorul duhului de penitență, a dorinței de purificare. Postul nu este doar o ocazie pentru a intensifica practicile noastre exterioare de mortificație: dacă ne-am gândi că se reduce doar la acestea, am pierde semnificația sa profundă pentru viața creștină, deoarece aceste fapte exterioare sunt -repet- rodul credinței, speranței și iubirii.

Riscanta siguranță a creștinului

Qui habitat in adiutorio Altissimi, in protectione Dei coeli commorabitur^[4], a locui la adăpostul Domnului, a trăi cu Dumnezeu: aceasta este riscanta siguranță a creștinului. Trebuie să fim convinși că Dumnezeu ne aude și de faptul că ne poartă de grijă: astfel inima ni se va umple de pace. Însă a trăi cu Dumnezeu înseamnă fără îndoială a-și asuma un risc, deoarece Domnul nu se mulțumește doar cu o parte: El vrea totul. Iar a te apropia încă puțin de El înseamnă a fi dispus

la o nouă convertire, la o nouă rectificare, la a asculta mai atent inspirațiile sale, la sfintele dorințe care se nasc în sufletul nostru, și a le pune în practică.

Încă de la prima noastră decizie conștientă de a trăi întreaga învățătură a lui Cristos, putem fi siguri că am avansat mult pe drumul fidelității față de Cuvântul său. Și totuși, oare nu este adevărat că încă mai sunt atâtea lucruri de făcut? Nu-i adevărat că rămâne, mai ales, atâta mândrie? Este nevoie, fără îndoială, de o nouă schimbare, de o fidelitate mai deplină, de o smerenie mai profundă, într-atât încât micșorându-se egoismul nostru să crească Cristos în noi, doarece *illum oportet crescere, me autem minui*^[5], El trebuie să crească, iar eu să mă micșorez.

Nu se poate să rămânem immobili. Trebuie să înaintăm către ținta pe care a semnalat-o Sfântul Paul: nu mai

trăiesc eu, ci Cristos trăiește în mine^[6]. Ambiția este înaltă și nubilă: identificarea cu Cristos, sfințenia. Nu există o altă cale, dacă se dorește a fi coerent cu viața divină pe care, prin Botez, Dumnezeu a făcut să se nască în sufletul nostru. Avansarea înseamnă a înainta în sfințenie; retrocesul înseamnă a se nega dezvoltării normale a vieții creștine. Deoarece focul iubirii lui Dumnezeu trebuie alimentat, trebuie să crească în fiecare zi, înrădăcinându-se în suflet; iar focul se menține viu arzând lucruri noi. De aceea, dacă nu crește, se va stinge.

Amintiți-vă cuvintele Sfântului Augustin: *Dacă ai zice ajunge, ești pierdut. Mergi întotdeauna spre mai mult, mergi mereu, progresează întotdeauna. Să nu rămâi în același loc, să nu retrocedezi, să nu te rătăcești*^[7].

Postul ne pune acum în fața acestor întrebări fundamentale: înaintez în fidelitatea față de Cristo?, în dorința de a mă sfinți?, în generozitatea apostolică în viața mea de zi cu zi, la locul de muncă cu colegii de profesie?

Fiecare, în tăcere, să răspundă la aceste întrebări, și va vedea că este nevoi de o nouă transformare, pentru ca Cristos să trăiască în noi, pentru ca chipul său să se reflecteze limpede în comportamentul nostru.

Dacă cineva vrea să vină după mine, să renunțe la sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să mă urmeze^[8]. Ne-o spune Cristos din nou nouă, ca și cum ne-ar șopti la ureche, în intimitatea noastră: Crucea, în fiecare zi. Nu doar -scrie Sfântul Ieronim- în vremea persecuțiilor, sau când se prezintă ocazia martiriului, ci în orice situație, în orice faptă, în orice gând, în orice cuvânt, să

renunțăm la ceea ce am fost înainte și să mărturisim ceea ce suntem acum, deoarece ne-am renăscut în Cristos^[9].

Aceste considerente în realitate nu sunt decât ecoul acelor pe care le-a spus Apostolul: Odinioară erați întuneric, acum însă, sunteți lumină în Domnul. Umblați ca niște fii ai luminii, căci rodul luminii constă în toată bunătatea, dreptatea și adevărul! Discerneți ceea ce este plăcut Domnului^[10].

Convertirea are loc într-o clipă; sfințirea este o sarcină de o viață întreagă. Sămânța divină a carității, pe care Dumnezeu a pus-o în inimile noastre, aspiră la a crește, la a se manifesta în fapte, la a da roade care să răspundă în orice moment la ceea ce este plăcut Domnului. De aceea este esențial să fim dispuși să o luăm de la început, să găsim din nou -în noile situații ale vieții noastre- lumina, impulsul celei dintâi convertiri.

Acesta este motivul pentru care trebuie să ne pregătim printr-un examen profund, cerând ajutor de la Domnul, pentru a-l putea cunoaște mai bine pe El și pentru a ne cunoaște mai bine pe noi înșine. Nu există o altă cale, dacă trebuie să ne convertim din nou.

Momentul potrivit

Exhortamur ne in vacuum gratiam Dei recipiatis^[11], vă îndemnăm să nu primiți harul lui Dumnezeu în zadar. Căci harul dumnezeiesc va putea umple sufletele noastre în acest Post, doar dacă nu închidem porțile inimii. Trebuie să avem aceste bune dispoziții, dorința de a ne schimba cu adevărat, să nu ne jucăm cu harul Domnului.

Nu-mi place să vorbesc de frică, pentru că ceea ce-l mișcă pe creștin este caritatea lui Dumnezeu, care ni s-a arătat în Cristos și care ne învață să-i iubim pe toți oamenii și întreaga

creație; în schimb, trebuie să vorbim de responsabilitate, de seriozitate. Să nu vă înșelați: Dumnezeu nu permite să fie luat în derâdere^[12], ne avertizează același Apostol.

Trebuie să te decizi. Nu este licit să ținem aprinse cele două lumânări pe care, după cum spune zicala populară, orice om le procură: una Sfântului Arhanghel Mihail și alta diavolului. Trebuie stinsă lumânarea aprinsă diavolului. Trebuie să ne consumăm întreaga viață făcând-o să ardă în totalitate în slujba Domnului. Dacă dorința noastră de sfințenie este sinceră, dacă avem docilitatea de a ne pune în mâinile lui Dumnezeu, totul va fi bine. Deoarece El este meru dispus să ne dea harul său și, în mod special, în acest timp, harul unei noi convertiri, pentru a îmbunătăți viața noastră de creștini.

Nu putem considera acest Post ca o simplă perioadă de timp, ca o

repetiție ciclică a timpului liturgic. Acest moment este unic; este un ajutor divin care trebuie primit. Isus trece pe lângă noi și așteaptă de la noi -astăzi, acum- o mare schimbare.

Ecce nunc tempus acceptabile, ecce nunc dies salutis ^[13]: acum este momentul potrivit, acum este ziua mântuirii. Din nou ascultăm fluierăturile bunului Păstor, cu acea chemare afectuoasă: *ego vocavit te nomine tuo* ^[14]. Ne cheamă pe fiecare pe nume, cu apelativul familiar folosit de cei care ne iubesc. Tandrețea lui Isus, față de noi, nu poate fi descrisă prin cuvinte.

Să reflectăm împreună asupra acestei minuni a iubirii lui Dumnezeu: Domnul iese în întâmpinare, așteaptă, se așază la marginea drumului, pentru ca noi să-l putem vedea. Și ne cheamă în mod personal, vorbindu-ne de ale noastre, care sunt și ale lui, mișcându-ne

conștiința la căință, deschizând-o generozității, întipărint în sufletele noastre dorința arzătoare de a fi fideli, de a fi discipolii săi. Este de ajuns să percepem aceste cuvinte intime ale harului, care de multe ori se prezintă ca un reproș afectuos, pentru a ne putea da seama că nu ne-a uitat în tot acel timp în care, din cauza noastră, nu l-am văzut. Cristos ne iubește cu dragostea nesfârșită a Inimii sale dumnezeiești.

Observați cum insistă: *la momentul potrivit te-am ascultat și în ziua mântuirii te-am ajutat*^[15]. Odată ce El îți promite slava, iubirea sa, și ți-o oferă la momentul potrivit, și te cheamă, tu ce-i vei da Domnului?, cum vei răspunde, cum voi răspunde eu, acestei iubiri a lui Isus care trece?

Ecce nunc dies salutis, ziua mântuirii este aici în fața noastră. Chemarea bunului Păstor ajunge până la noi: *ego vocavi te nomine tuo*, te-am

chemat pe tine, pe nume. Trebuie să răspunzi -iubirea cu iubire se plătește- spunând: *ecce ego quia vocasti me*^[16], m-ai chemat, iată-mă. Am decis ca acest Post să nu treacă precum trece apa peste pietre, fără să lase urme. Mă voi lăsa îmbibat, transformat; mă voi converti, mă voi îndrepta din nou spre Domnul, iubindu-l așa cum dorește El să fie iubit.

Să-l iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău și din tot cugetul tău^[17]. Ce mai rămâne din inima ta, comentează Sfântul Augustin, pentru ca să te poți iubi pe tine însuși? Ce mai rămâne din sufletul și din mintea ta? „*Ex toto*”, spune. „*Totum exigit te, qui fecit te*”^[18]; cel care te-a creat cere totul de la tine.

După această revendicare a iubirii, trebuie să ne comportăm ca iubitori de Dumnezeu. *In omnibus*

exhibeamus nosmetipsos sicut Dei ministros ^[19], în toate noi ne prezentăm ca niște slujitori ai lui Dumnezeu. Dacă te dăruiești așa cum El dorește, acțiunea harului se va putea vedea în conduita ta profesională, la locul de muncă, în efortul de a face lucrurile umane divine, mari sau mici, pentru că datorită iubirii totul dobândește o nouă dimensiune.

Însă în acest Post nu putem uita că dorința de a fi slujitori ai lui Dumnezeu nu este ceva ușor. Să continuăm cu textul Sfântului Paul, din Epistola de la Liturghia acestei duminici, pentru a reaminti dificultățile: *Ca niște slujitori ai lui Dumnezeu -scrie Apostolul- printr-o mare răbdare în neazuri, în nevoi și strâmtori, în bătăi, în închisori și în răskoale, în osteneli, în vegheri și în posturi, prin curăție, prin cunoaștere, prin îndelungă răbdare, prin bunătate, prin Duhul Sfânt și prin*

*iubire neprefăcută, prin cuvântul
adevărului, prin puterea lui
Dumnezeu^[20].*

În momentele cele mai contradictorii ale vieții, în orice situație, trebuie să ne comportăm ca slujitori ai lui Dumnezeu, știind că Domnul este cu noi, căci suntem fiii săi. Trebuie să fim conștienți de această rădăcină dumnezeiască, altoită în viața noastră, și să acționăm în consecință.

Aceste cuvinte ale Apostolului trebuie să ne umple de bucurie, deoarece sunt ca o canonizare a vocației voastre de creștini normali, care trăiți în mijlocul lumii, împărtășind cu ceilalți oameni, cu semenii voștri, trudă, muncă și bucurii. Toate acestea sunt un drum dumnezeiesc. Ceea ce vă cere Domnul este ca, în orice moment, să vă purtați ca fii și slujitori ai săi.

Însă aceste situații normale din viață vor fi un drum dumnezeiesc, dacă

într-adevăr ne convertim, dacă ne dăruim. Deoarece Sfântul Paul folosește un limbaj dur. Promite creștinului o viață dificilă, riscantă, în continuă tensiune. Cum s-a desfigurat creștinismul atunci când s-a dorit să se facă din el o cale comodă! De asemenea este o desfigurare a adevărului gândind că această cale profundă și serioasă, ce cunoaște toate obstacolele existenței omenesti, este o viață de angoasă, opresiune sau frică.

Creștinul este realist, cu un realism supranatural și omenesc, care observă toate nuanțele vieții: durerea și bucuria, suferința proprie și a altora, certitudinea și perplexitatea, generozitatea și tendința spre egoism. Creștinul cunoaște totul și se înfruntă cu toate, plin de curaj omenesc și de tăria pe care o primește de la Dumnezeu.

Ispitirile lui Cristos

Postul reamintește cele patruzeci de zile petrecute de Isus în deșert, ca pregătire pentru viața publică ce va culmina pe Cruce și în Slava Paștelui. Patruzeci de zile de rugăciune și de penitență. La sfârșit a avut loc scena propusă de Liturgia de astăzi spre considerare, preluată în Evaghelia Liturghiei: ispitirea lui Cristos^[21].

O scenă plină de mister, pe care omul încearcă în zadar să o înțeleagă - Dumnezeu supus ispitirii și care îi permite aceasta celui Rău-, dar care poate fi meditată, cerându-i Domnului să ne ajute să descoperim învățătura pe care o conține.

Isus Cristos ispitit. Tradiția ilustrează această scenă considerând că Domnul nostru, pentru a ne da exemplu în toate, a dorit să îndure și ispita. Așa este, pentru că Cristos a fost Om adevărat, în toate asemenea nouă, în afară de păcat^[22]. După patruzeci de zile de post, poate doar

cu ierburi și rădăcini și puțină apă, Isus simte foame: foame adevărată, ca orice altă făptură. Și când diavolul îi propune să transforme pietrele în pâine, Domnul nostru nu doar că refuză alimentul dorit de trupul său, dar deasemenea alungă o ispită și mai mare: aceea de a folosi puterea dumnezeiască pentru a rezolva, dacă se poate spune astfel, o problemă personală.

Cred că ați observat de-a lungul Evangheliei faptul că Isus nu face minuni în beneficiul propriu. Schimbă apa în vin, pentru mirii din Cana^[23]; înmulțește pâinea și peștii, pentru a da de mâncare unei mulțimi înfometate^[24]. Iar El își câștigă pâinea, timp de mulți ani, cu propria sa muncă. Și mai apoi, în timpul pelerinajului său pe meleagurile lui Israel, trăiește din ajutorul celor care îl urmează^[25].

Sfântul Ioan relatează că, după ce a mers timp îndelungat, ajungând Isus la fântâna din Sihar, îi trimite pe discipoli în sat ca să cumpere mâncare; și văzând că se apropia o samaritană, îi cere apă, pentru că El nu avea cu ce să o scoată^[26]. Trupul său obosit datorită mersului îndelungat, experimentează oboseala; iar alte ori, pentru a-și recăpăta puterile, recurge la somn^[27]. O generozitate a Domnului care s-a umilit pe sine, care a acceptat în întregime firea omenească și care nu se folosește de puterea sa dumnezeiască pentru a fugi de dificultăți sau de trudă. Prin aceasta ne învață să fim puternici, să iubim munca, să apreciem noblețea omenească și dumnezeiască de a savura consecințele dăruirii.

În cea de-a doua ispită, când diavolul îi propune să se arunce de pe aripa Templului, Isus refuză din nou acea dorință de a se folosi de puterea

dumnezeiască. Cristos nu caută slava deșartă, spectacolul, comedia umană care încearcă să-l folosească pe Dumnezeu ca fundal pentru propria excelență. Isus vrea să facă voia Tatălui fără să anticipeze timpurile și nici ceasul minunilor, ci străbătând pas cu pas greul drum al oamenilor, calea bună a Crucii.

Ceva asemănător întâlnim în a treia ispită: i se oferă împărății, putere, slavă. Diavolul urmărește să extindă, la ambițiile umane, acea atitudine care trebuie rezervată doar lui Dumnezeu: promite o viață ușoară celui care se îngenunchează înaintea lui, înaintea idolilor. Domnul nostru redirectionează adorația către singurul și adevăratul său scop, Dumnezeu, și reafirmă voința sa de slujire: *Pleacă, Satană! Căci este scris: Pe Domnul Dumnezeul tău îl vei adora și numai lui îi vei aduce cult*^[28].

Să învățăm de la această atitudine a lui Isus. În timpul vieții sale pământești, nu a dorit nici măcar slava care-i aparținea, deoarece având dreptul de-a fi tratat ca Dumnezeu, a luat chip de slujitor, de sclav^[29]. Astfel creștinul știe că toată slava îi aparține lui Dumnezeu și că nu poate folosi ca instrument al intereselor și ambițiilor omenești sublimitatea și măreția Evangheliei.

Să învățăm de la Isus. Atitudinea sa, opunându-se oricărei glorii omenești, se află în perfectă corelație cu măreția unei singure misiuni: cea de Fiul preaiubit al lui Dumnezeu, care se întrupează pentru a-i mântui pe oameni. O misiune pe care dragostea Tatălui a învăluit-o cu o grijă plină de tandrețe: *Filius meus es tu, ego hodie genui te. Postula a me et dabo tibi gentes hereditatem tuam*^[30]. Tu ești Fiul meu, eu astăzi te-am născut. Cere-mi și-ți voi da popoarele ca moștenire.

Creștinul care -urmându-l pe Cristos- trăiește în această atitudine de adorație deplină a Tatălui, primește deasemenea de la Domnul cuvinte pline de iubire: *Îl voi salva, pentru că tânjește după mine, îl voi ocroti, pentru că îmi cunoaște numele*^[31].

Isus a spus nu diavolului, stăpânul întunericului. Și imediat s-a manifestat lumina. *Atunci diavolul l-a lăsat. Și iată că se apropiau îngerii și îl slujeau!*^[32] Isus a îndurat încercarea. O încercare reală, deoarece, comentează Sfântul Augustin, nu a acționat ca Dumnezeu folosindu-și puterea (atunci la ce ne-ar mai fi folosit exemplul lui?), ci s-a folosit, ca om, de mijloacele pe care le are în comun cu noi^[33].

Diavolul, cu o intenție meschină, a citat Vechiul Testament: *Dumnezeu va porunci îngerilor săi să te păzească pe toate căile tale*^[34]. Dar Isus refuzând să-l ispitească pe Tatăl său,

redă acestui pasaj adevărata semnificație. Iar, ca premiu pentru fidelitatea lui, când va sosi ceasul, se prezintă mesagerii lui Dumnezeu Tatăl pentru al sluji.

Merită să luăm în considerare modul folosit de Satana cu Domnul nostru Isus Cristos: argumentează cu texte luate din Sfânta Scriptură, răsucind și desfigurând adevărata lor semnificație. Însă Isus nu se lasă înșelat: Cuvântul întrupat cunoaște foarte bine Cuvântul divin, scris pentru mântuirea oamenilor, și nu pentru a confunda și condamna. Putem trage concluzia că cine este unit cu Isus Cristos prin Iubire, nu se va lăsa niciodată înșelat de o folosire meschină a Sfintei Scripturi, deoarece știe că este vorba de modul obișnuit în care diavolul încearcă să confunde conștiința creștină, vorbind cu răutate cu aceiași termeni folosiți de Înțelepciunea veșnică,

încercând să transforme lumina în întuneric.

Să contemplăm puțin această intervenție a îngerilor în viața lui Isus, căci astfel vom înțelege mai bine rolul lor -misiunea angelică- în viața oamenilor. Tradiția creștină îi descrie Îngerii Păzitori ca pe niște mari prieteni, puși de Dumnezeu alături de fiecare om, pentru a-l însoți pe căile sale. Și de aceea ne invită să tratăm cu ei, să recurgem la ei.

Biserica, invitându-ne să medităm aceste pasaje din viața lui Cristos, ne amintește că, în timpul Postului, în care ne recunoaștem păcătoși, plini de mizerie, necesitați de purificare, deasemenea este loc și pentru bucurie. Deoarece Postul este în mod simultan un timp de tărie și de bucurie: trebuie să ne umplem de suflare odată ce harul Domnului nu ne va lipsi, pentru că Dumnezeu va fi

mereu alături de noi și-i va trimite pe Îngerii săi ca să fie însoțitorii noștri de drum, sfătuitoarii noștri prudenți de-a lungul călătoriei, colaboratorii noștri în tot ceea ce ne propunem să realizăm. *In manibus portabunt te, ne forte offendas ad lapidem pedem tuum*^[35], continuă Psalmul: ei te vor purta pe mâini, ca nu cumva să-ți lovești piciorul de piatră.

Trebuie să știm cum să-i tratăm pe Ingeri. Mergi la ei acum, spune-i Îngerului tău păzitor că apele supranaturale ale Postului nu au trecut pe lângă sufletul tău, dar că au pătruns până în profunzimile lui, deoarece ai inima căită. Cere-i să ducă Domnului această bună voință pe care harul a făcut să încolțească din mizeria noastră, precum un crin înflorit într-o groapă de gunoi. *Sancti Angeli, Custodes nostri: defendite nos in proelio, ut non pereamus in tremendo iudicio*^[36]. Sfinți Îngerii Păzitori: apărați-ne în luptă, pentru

ca să nu pierim la înfricoșata judecată.

Filiația divină

Cum se explică acea rugăciune încrezătoare, acea certitudine că nu vom pieri în luptă? Este o convingere care pornește de la o realitate care mereu mă fascinează: filiația noastră divină. Domnul care, în acest Post, cere să ne convertim nu este un Stăpân tiran, nici un Judecător rigid și necruțător: este Tatăl nostru! Ne vorbește de păcatele noastre, de greșelile noastre, de lipsa noastră de generozitate: dar o face pentru a ne elibera de ele, pentru a ne promite Iubirea și Prietenia sa. Conștiința filiației noastre dumnezeiești dă bucurie convertirii noastre: ne spune că ne întoarcem la casa Tatălui.

Filiația divină este fundamentul spiritului lui Opus Dei. Toți oamenii sunt fii ai lui Dumnezeu. Însă un fiu poate reacționa, față de tatăl său, în

multe feluri. Trebuie să ne străduim să fim fii care încearcă să fie conștienți de faptul că Domnul, iubindu-ne ca pe niște fii, a făcut să trăim în casa lui, în mijlocul acestei lumi, să fim familia lui, ca ceea ce este al lui să fie și al nostru iar ale noastre să fie și ale sale, să avem acea familiaritate și încredere în El care ne face să cerem, asemenea unui copil mic, chiar și luna.

Un fiu al lui Dumnezeu îl tratează pe Domnul ca Tată. Relația sa cu El nu este una servilă, formală sau de simplă curtoazie, dar este plină de sinceritate și de încredere. Pe Dumnezeu nu-l scandalizează oamenii. Dumnezeu nu se satură de infidelitățile noastre. Tatăl nostru Cerească iartă orice ofensă, atunci când fiul se întoarce din nou la El, atunci când se căiește și cere iertare. Domnul nostru este atât de Tată, încât previne dorința noastră de a fi

iertați, și se anticipează cu harul său, așteptându-ne cu brațele deschise.

Observați că nu inventez nimic.

Amintiți-vă parabola pe care Fiul lui Dumnezeu ne-a povestit-o pentru ca să înțețelegem iubirea Tatălui ceresc: parabola fiului risipitor^[37].

Pe când era încă departe, tatăl l-a văzut, i s-a făcut milă și alergând, l-a îmbrățisat și l-a sărutat^[38]. Acestea sunt cuvinte din Sfânta Scriptură: *l-a sărutat*. Se poate vorbi mai omenește decât atât? Se poate descrie mai frumos de-atât iubirea paternală a lui Dumnezeu față de oameni?

În fața unui Dumnezeu care aleargă spre noi, nu putem sta în tăcere, ci îi vom spune împreună cu Sfântul Paul: *Abba, Pater!*^[39], Tăticule, Tată!, pentru că, fiind Creatorul universului, nu-l deranjează dacă nu folosim titluri înalte, nici nu-i lipsește mărturisirea cuvenită a domniei sale. Vrea ca să-l numim Tată, să

savurăm acest cuvânt, umplându-ne sufletul de bucurie.

Viața umană este, într-un anumit fel, o întoarcere constantă la casa Tatălui nostru. Ne întoarcem prin căință, prin acea convertire a inimii care presupune dorința de schimbare, decizia fermă de a fi mai buni, și care -așadar- se manifestă în fapte de sacrificiu și de dăruire. Întorcându-ne la casa Tatălui, prin intermediul acestui sacrament de reconciliere în care, mărturisind păcatele noastre, ne îmbrăcăm cu Cristos și devenim astfel frații săi, membrii familiei lui Dumnezeu.

Dumnezeu ne așteaptă, precum tatăl din parabolă, cu brațele deschise, deși nu o merităm. Nu contează datoria noastră. Ca în cazul fiului risipitor, avem nevoie doar să ne deschidem inima, să ne fie dor de casa Tatălui nostru, să ne admirăm și să ne bucurăm înaintea darului pe

care Dumnezeu ni-l face de a ne putea numi și de a fi, în ciuda marelui lipse de corespondență din partea noastră, cu adevărat fiii săi.

Ce capacitate atât de stranie are omul de a uita de lucrurile cele mai minunate, de a se obișnui cu misterul! Să ne oprim din nou, în acest Post, asupra faptului că creștinul nu poate fi superficial. Scufundat în munca sa de zi cu zi, printre ceilalți oameni, semenii ai săi, plin de griji, ocupat, tensionat, creștinul trebuie să se afle în același timp în întregime în Dumnezeu, pentru că este fiu al lui Dumnezeu.

Filiația divină este un adevăr care umple de veselie, un mister care consolează. Filiația divină învăluie întreaga noastră viață spirituală, pentru că ne învață să ne relaționăm, să-l cunoaștem, să-l iubim pe Tatăl ceresc, și astfel umple de speranță lupta noastră interioară, și ne dă

simplitatea încrezătoare a copiilor mici. Ba mai mult, tocmai pentru că suntem fii ai lui Dumnezeu, această realitate ne conduce și la contemplarea plină de iubire și admirație tuturor lucrurilor ieșite din mâna lui Dumnezeu Tatăl Creator. Și astfel devenim contemplativi în mijlocul lumii, iubind lumea.

În Post liturgia are în vedere consecințele păcatului lui Adam în viața omului. Adam nu a dorit să fie un bun fiu al lui Dumnezeu, și s-a răsculat. Dar deasemenea se aude, în continuu, ecoul acelei *felix culpa* - fericită vină- pe care întreaga Biserică o va cânta, plină de bucurie, în vigilia Duminicii Învierii^[40].

Dumnezeu Tatăl, când a sosit împlinirea timpului, l-a trimis în lume pe Fiul său, pentru a restabili pacea; pentru ca, răscupărându-l pe om de sub jugul păcatului,

adoptionem filiorum reciperemus^[41],
să primim înfierea, să fim capabili de
a participa în intimitatea divină a
Sfintei Treimi. Și astfel a fost posibilă
sădirea împreună a omului nou, ca
fiu, în Dumnezeu^[42], eliberarea
întregii creații de dezordine, reunind
toate cele din cer și cele de pe
pământ în Cristos^[43], care a
reconciliat toate cu Dumnezeu^[44].

Așadar, un timp de penitență. Dar,
după cum am văzut, nu este o
sarcină negativă. Postul trebuie trăit
cu spiritul filiației pe care Cristos ni l-
a comunicat și care ne bate în
suflet^[45]. Domnul ne cheamă să ne
apropiem de El dorind să fim
asemena Lui: *fiți imitatorii lui
Dumnezeu, ca niște copii iubiți*^[46],
colaborând plini de umilință, dar cu
fervoare, în planul divin de a uni
ceea ce este stricat, de a salva ceea ce
este pierdut, de a ordona ceea ce
omul păcătos a dezordonat, de a
conduce spre obiectivul său ceea ce

s-a rătăcit, de a restabili armonia divină a întregii creații.

Liturgia Postului prezintă uneori accente tragice, ca urmare a meditării asupra semnificației îndepărtării omului de Dumnezeu. Dar această concluzie nu este ultimul cuvânt. Ultimul cuvânt îl spune Dumnezeu, și este cuvântul iubirii sale mântuitoare și milostive și, prin urmare, cuvântul filiației noastre dumnezeiești. De aceea vă repet astăzi împreună cu Sfântul Ioan: *vedeți câtă iubire ne-a dăruit Tatăl: să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem*^[47]. Fii ai lui Dumnezeu, frați ai Cuvântului făcut trup, ai Aceluia despre care s-a spus: *în El era viața și viața era lumina oamenilor*^[48]. Fii ai Luminii, frați cu lumina: aceasta suntem. Purtători ai singurei flăcări capabile să aprindă inimile de carne.

În momentul de tăcere care urmează acum pentru a continua Sfânta

Liturghie, fiecare dintre noi să se gândească la ceea ce îi cere Domnul, la ce angajamente și ce decizii dorește să fie promovate în el de lucrarea harului. Și, observând acele exigențe supranaturale și omenești de dăruire și de luptă, aduceți-vă aminte că Isus este modelul nostru. Iar Isus, Dumnezeu fiind, a permis să fie ispitit: pentru ca astfel să ne umplem de curaj și să fim siguri că vom învinge. Deoarece El nu pierde nici o luptă, iar noi, fiind uniți cu El, nu vom fi învinși niciodată, ci ne vom putea numi și vom putea fi cu adevărat învingători: buni fii ai lui Dumnezeu.

Să trăim bucuroși. Eu sunt bucuros. Nu ar trebui să fiu, uitându-mă la viața mea, făcând acel examen de conștiință personal pe care ni-l cere acest timp liturgic al Postului. Însă mă simt bucuros, deoarece văd că Domnul mă caută din nou, că Domnul continuă să fie Tatăl meu.

Știu că voi și eu, hotărâți, cu strălucirea și ajutorul harului, vom putea vedea ce lucruri trebuie arse, și le vom arde; ce lucruri trebuie smulse, și le vom smulge; ce lucruri trebuie să dăruim, și le vom dărui.

Sarcina nu este ușoară. Dar contăm cu un bun ghid, cu o realitate de care nu trebuie și nu ne putem lipsi: suntem iubiți de către Dumnezeu, și îl vom lăsa pe Duhul Sfânt să lucreze în noi și să ne purifice, pentru ca astfel să ne putem îmbrățișa cu Fiul lui Dumnezeu pe Cruce, înviind apoi împreună cu El, deoarece bucuria Învierii este înrădăcinată în Cruce.

Maria, Mama noastră, *auxilium christianorum, refugium peccatorum*: mijlocește la Fiul tău, ca să ne trimită pe Duhul Sfânt, ca să trezească în inimile noastre dorința de a păși cu pași fermi și siguri, făcând să răsunе în adâncul sufletului nostru acea chemare care a umplut de pace

martiriul unuia dintre primii creștini: *veni ad Patrem*^[49], vino, întoarce-te la Tătăl tău că te așteaptă.

[1] Ps 91,15 (Antifonul de la începutul Liturghiei).

[2] Ps 51,19.

[3] Ps 91,15.

[4] Ps 91,1.

[5] In 3,30.

[6] Gal 2,20.

[7] Sf. Augustin, *Sermo* 121, 3: PL 38, 926.

[8] Lc 9,23.

[9] Sf. Ieronim. *Epistula* 121, 3: PL 22, 1013.

[10] Efes 5,8-10.

[11] 2Cor 6,1 (Epistola de la Liturghie).

[12] Gal 6,7.

[13] 2Cor 6,2 (Epistola de la Liturghie).

[14] Is 43,1.

[15] 2Cor 6,2 (Epistola de la Liturghie).

[16] 1Sam 3,5.6.8.

[17] Mt 22,37.

[18] *Sermo* 34, 4, 7: PL 38, 212.

[19] 2Cor 6,4 (Epistola de la Liturghie).

[20] 2Cor 6,4-7.

[21] Cf. Mt 4,1-11.

[22] Cf. Evr 4,15.

[23] Cf. In 2,1-11.

[24] Cf. Mc 6,33-46.

[25] Cf. Mt 27,55.

[26] Cf. In 4,4 şu.

[27] Cf. Lc 8,23.

[28] Mt 4,10.

[29] Cf. Fil 2,6-7.

[30] Ps 2,7-8.

[31] Ps 91,14.

[32] Mt 4,11.

[33] Sf. Ambroziu, *Expositio Evangelii secundum Lucam*, 1, 4, 20: PL 15, 1525.

[34] Ps 91,11.

[35] Ps 91,12.

[36] Luat dintr-o rugăciune la Sfântul Mihail, de la sărbătorile liturgice dedicate lui de Misalul Roman.

[37] Cf. Lc 15,11 şu.

[38] Lc 15,20.

[39] Rom 8,15.

[40] Preconiu Pascal.

[41] Gal 4,5.

[42] Cf. Rom 6,4-5.

[43] Cf. Efes 1,5-10.

[44] Cf. Col 1,20.

[45] Cf. Gal 4,6.

[46] Gal 5,1.

[47] 1In 3,1.

[48] In 1,4.

[49] Sf. Ignațiu din Antiohia, *Epistola ad Romanos*, 7, 2: PG 5,694.

.....

pdf | document generat automat din
[https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/
convertirea-fiilor-lui-dumnezeu/](https://dev.opusdei.org/ro-ro/article/convertirea-fiilor-lui-dumnezeu/)
(08.08.2025)